

ETT

NÄR JAG BLIR STOR SKA JAG NJUTA AV VARENDA SEKUND!! Så sa jag alltid. En såndär vuxen och elegant kvvvinna ska jag bli. En som vet vad hon vill vem och är och vart hon ska. Så är jag inte än. Jag måste ju vänta på o bli stor. Jag tänker bara på va det blir för kvällsmat ikväll eller va jag ska måla nu. Ah! Mig i framtiden. Coola coola jag med en lång blommig klänning och massa viktiga tankar i skallen. En sån ska jag måla! Och så målade jag, alltid samma eleganta kvinna i den där blomspräckliga klänningen. Ansvar och pengar och jobbet. Sånt är där inne i kvinnan. Har jag hört. Men mer än så vet jag inte, än. Det jag vet är att det bästa med att va barn är att man kan längta till att inte va barn. Som min mamma. Som hon vill jag bli. Hon har en sån där klänning. Undra om jag kan få den när jag blir stor. Om hon inte blir lessen igen förstås. I förrgår sa mamma att att att jag kunde kila iväg och packa väskan sålänge, när hon blev lessen i ögat ba helt plötsligt. Va är det mamma? Inget, gumman, kila iväg du och packa. Nä men va är det mamma? Mamma andades jättedjupt och sa att vissa personer har något som kallas ångest, sen pausade hon, och det kan sluta ganska illa för dom. Ångest? Va är det? Blä...nepp, skippar. Vuxna har bara bra saker och fina klänningar. Åååångest låter så tråkigt otypiskt dom. Titta bara på min mamma! Naiv. Ofrånkomligt naiv. Ofrånkomligt underbar. Orörd och oskadad. Oanande. Jag saknar henne. Och mamma. I natt drömde jag att jag fick en kram av en främling. Men det kändes inte som en främling. Jag visste att jag redan kände henne men vi hade aldrig mötts innan. Det var ett barn. Och det barnet var jag. Hon kramade mig och doftade av sommar. Hon hade en alldeles för stor blomspräcklig klänning på sig, en likadan som jag minns att mamma hade. Det var verkligen jag! Hon kramade mig och virvlade runt så att lockarna studsade. Under mina hålfötter sticktes solsprött gräs och stänken från en vattenspridare gjorde att jag frös. Men hon, jag, sprang med hårda hälar och gräsfläckiga knän genom de kalla och uppfriskande strålarna. Hon skrattade. Tungan lekte tafatt med vattendropparna och lockarna kletade sig i glada smajlies längst med tinningarna. Hon kramar mig igen, hårt och innerligt tills hon sträcker sig på tå för att viska: Ditt livs största misstag kan vara att du lät mig gå.